

ἀποθρούλι τό, Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. θρούλι.

Συνήθως πληθ., μικρὰ θρύμματα τυροῦ συλλεγόμενα ἀπὸ τὰ τυροβόλια μετὰ τὴν ἐξαγωγήν τοῦ τυροῦ.

ἀποθρύβω Πόντ. (Ὁφ. Σαράχ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀποθρύπτω.

Ἐκτρίβω, ἀποσπῶ τοὺς σπόρους ἀραβοσίτου ἀπὸ τοῦ στελέχους.

ἀποθυμᾶζω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποθυμιῶ.

Προσπαθῶ νὰ ἀπομακρύνω κακόν τι διὰ τοῦ θυμιάματος, οἶον νόσον, βασκανίαν κττ. Πβ. ἀποκαπνίζω.

ἀποθυμαίνω Κύπρ. ποθυμαίνω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. θυμός.

Ἀφίνω τὴν ὀργὴν μου νὰ ἐκφύγῃ, ξεθυμαίνω: Πειρά-
ξεις τον ἐσὸν τῶν ποθυμαίνει πάνω μου. || Ἄσμ.

Λαλεῖ του, πίσω πεθ-θερέ, τῶν τὸ σπαθὶν μου κόφκει.

— Ἐδεῖ θρούμπους τῶν ἀρκόδ-δινους, δῶσ' του νὰ ποθυμάνῃ.

Τῶν ἡ φούχτα μου μὴν-λόδρωσε τῶν ἐν μπορ' ἀποθυμάνω.
Συνών. ἀποθυμανίσκω, ἀποθυμώνω, ξεθυμαίνω.

ἀποθυμᾶμαι Κάρπ. ἀποθυμοῦμαι Γβλαχογιάνν.
Λόγοι καὶ ἀντίλογ. 58

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. θυμᾶμαι.

Ἐνθυμοῦμαι, διατηρῶ ἐν τῇ μνήμῃ μου ἐνθ' ἄν.: Ἦταν
ὁ ἥλιος ἄκαρδος ποῦ τόσο ἀργὰ σ' ἀποθυμήθηκε Γβλαχο-
γιάνν. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Ἦ μῆλα ροοκόκκινα 'ς τὸ μαχραμᾶ ἐμένα
σοῦ πέμπω, χαδεμένη μου, ν' ἀποθυμᾶσ' ἐμένα
(Ἦ = δύο, ἐμένα = δεμένα) Κάρπ.

ἀποθυμανίσκω ἀμάρτ. ποθυμανίσκω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθυμαίνω καὶ τῆς καταλ. -ίσκω. Διὰ
τὸν σχηματισμὸν πβ. πεθαίνω-πεθανίσκω κττ.

Ἀποθυμαίνω, ὁ ἰδ.: Ἀν δὲ σὲ δέρω, ἐν ποθυμανίσκω.

ἀποθυμίδα ἡ, ἀμάρτ. ποθυμίδα Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθυμίζω, παρ' ὁ καὶ ποθυομίζω,
καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Σιωπηρὰ ἐξόργισις καὶ ἀποχώρησις, θυμός, ἰδίᾳ ἐπὶ
παιδίων: Ποθυμίδα ἔχομε πάλι ἀπόψε. Ἦ ποθυμίδα
δου βαστᾷ καὶ δέκα μέρες.

ἀποθυμίζω ἀμάρτ. ἀποθυμίζω Κρήτ. ἀποθυμίζω
Κρήτ. ἀποθυμίζω Κρήτ. ποθυμίζω Κρήτ. ποθυ-
μίζω Κρήτ. ἀποθυμοῦ Κρήτ. ποθυμᾶν Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. θυμίζω, περὶ οὗ ἰδ.
ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 20 (1908) 582. Ἐν Ἐρωτοκρ. ἀπο-
θυμῶ καὶ ἀποθυμίζω.

1) Θυμώνω καὶ ἀποχωρῶ, δυσανεστοῦμαι, ἰδίᾳ ἐπὶ
παιδίων ἀποποιουμένων νὰ παρακαθίσουν εἰς τὸ γεῦμα
ἢ νὰ δεχθοῦν τι προσφερόμενον Κρήτ.: Μὴ τζῆ τὸ πολυλές,
γιατὶ θὰ ποθυμώσῃ πάλι καὶ δὲ θὰ φάῃ. Ἐποθυμῶσε καὶ
ἐσηκώθηκε κ' ἐμίσησε. || Παροιμ.

Τί τὸ μέλει τὸ βοννὸ | πῶς θ' ἀποθυμίσῃ ὁ λαγός;
βοσκαρὰ καλὴ θὰ βγάλῃ | καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ πάλι
(ἐπὶ ὑπαλλήλου καὶ ἐργάτου παραπονουμένου ἢ ἀποσυρο-
μένου τῆς ἐργασίας, ἔπειτα δὲ ἐπιζητοῦντος νὰ ἐπανέλθῃ)
Κρήτ. || Ἄσμ.

Μὰ γιὰ μὲν ποθυμῶσε κ' ἤκατσε 'ς τὸ πεζούλλι;
σῆκω νὰ πιάσῃ 'ς τὸ χορό, καρναῖο μου ζουδούλλι
(καρναῖο = κόκκινος) Κρήτ. 2) Καθόλου, ὀργίζομαι ἄνευ
ἀποχωρῶντος λόγου Εὐβ. (Στρόπον.)

Συνών. χολιάζω.

ἀποθυμώνω ἀμάρτ. ποθυμών-νω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. θυμώνω.

Ἀποβάλλω, παύω τὸν θυμὸν μου. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀποθυμαίνω.

ἀποθυμωτὰ ἐπίρρ. ἀμάρτ. ποθυμωτὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀποθυμωτός.

Μετὰ θυμοῦ, ὀργίλως: Ἄσμ.

Ἐπολογήθην τῶν εἶπεν, ποθυμωτὰ λαλεῖ του,

λαμπρὸν νὰ π-πέσῃ 'ς τ' ἄσπρα σου τῶν ἄζινα 'ς τὰ καρσά σου.
(καρσά = χρήματα).

ἀπόθωμα τό, Κέρκ. Παξ. ἀπήθωμα Ἄνδρ. Κέρκ.
ἀπήθουμα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Πληθ. ἀποθώματα Μακεδ.
(Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθώνω, παρ' ὁ καὶ τύπ. ἀπηθώνω.

1) Ἀπόθεσις, ἀσφαλὴς τοποθέτησις πραγμάτων τινος
Κέρκ. Παξ. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὸν κακκάβ' θέλ' ἀπήθουμα
νὰ μὴν πέσ' Αἰτωλ. Συνών. ἀποθώμος. 2) Ὑψωμά τι
παρὰ τὴν πηγὴν ὅπου ἀποθέτουν τὰ σταμνία μετὰ τὴν
ὑδρευσιν διὰ νὰ ἀναλάβουν ἐκεῖθεν ἐπὶ τοῦ ὤμου Ἄνδρ.
Πβ. ἀποθέστρα. 3) Πληθ., τὰ ἀλευροδοχεῖα τοῦ
ὑδρομύλου Μακεδ. (Καταφύγ.)

Πβ. ἀπόθεμα.

ἀποθωμός ὁ, ἀμάρτ. ἀπηθωμός Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθώνω.

Ἀπόθωμα 1, ὁ ἰδ.

ἀποθώνω Κέρκ. Παξ. — Λεξ. Μπριγκ. ἀποθώνου
Ἦπ. (Πάργ.) Σκῦρ. ποθώνω Κέρκ. — Κθεοτόκ. Βιργιλ.
Γεωργ. 13 ποθώνου Ἦπ. ἀπηθώνω Ζάκ. Ἦπ. Κέρκ.
Κεφαλλ. Λευκ. Πελοπν. (Βυτίν. Σουδεν. Τρίκκ. κ. ἄ.) Σκίαθ.
— ΔΣολωμ. 153 καὶ 274 πηθώνω Ἰθάκ. Κεφαλλ. Πελοπν.
(Βυτίν. Καλάβρυτ. Ναύπλ.) ἀπ'θώνω Στερελλ. (Κλών.)
ἀπ'θώνου Ἦπ. (Τζουμέρκ. κ. ἄ.) Θεσσ. (Ζαγορ.) Σάμ. Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) π'θώνου Ἦπ. (Ἄρτ. κ. ἄ.) Σάμ. Στερελλ.
(Αἰτωλ.) Προστ. ἀπήθω ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 6
ἀπ'θ' Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἀπόθωσα ὡς ἀορ. τοῦ ρ. ἀποθέτω μετα-
πλασθέντος κατὰ τὸ ἐσήκωσα, μεθ' οὗ καὶ συνεκφέρεται,
οἶον σήκωσέ το καὶ ἀπόθωσέ το, ἐντεῦθεν δὲ σηκώνω
καὶ ἀποθώνω. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 24 (1912) 12.
Περὶ τοῦ τύπου ἀπηθώνω ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 29 (1917)
Λεξικογρ. Ἀρχ. 43.

1) Θέτω τι ἐν τῇ οἰκείᾳ θέσει ἢ ὅπωςδήποτε τοποθετῶ,
θέτω τι τὸ ὅποιον βαστάζω ἐνθ' ἄν.: Μπῆκε μέσα καὶ ἀπό-
θωσε ἀπάνω σὲ μὲν πέτρα τὴν ξέστα της (ξέστα = λαγύνα,
ὑδρία) Κέρκ. Ἀπήθωσε τοὶ πέτρες κοντὰ 'ς τὴν βρύσι Ζάκ.
Ἐδῶ ἀπήθωσα τὸ ψωμί, τί γίνηκε; Βυτίν. Δὲν ἔχω τόπο
ν' ἀπηθώσω κ' ἐγὼ τίποτε αὐτόθι. Ἀπήθωσε το καὶ φύγε
Καλάβρυτ. Ὁ ἔμπορος ἀπήθωσε ἀπάνω σὲ μὲν καρέκλα τοῖς
πραμάτειες του Ναύπλ. Τοῦ ἔπαιρνε τὸ χέρι, τοῦ ἄνοιγε τὴν ἀπα-
λάμη, τοῦ τὴν ἀπήθωνε ἀπ' 'ς τὰ σωρισμένα τὰ κουκκιά Κέρκ.
Ἀπήθωσ' τ' αὐτοῦ Στερελλ. (Κλών.) Ἰκειὲς τ'ς πέτρες τ'ς
σήκουναν μὲν τὰ χέρια τ'ς καὶ τ'ς ἀπήθουναν Αἰτωλ. Κι τ' ἀπ'-
θών'νι τοῦ κιρὶ ἀπ' τ' ἀστήθ' (ἐνν. τοῦ νεκροῦ) Αἰτωλ.
Ἀπήθουσε του τοῦ σακκὶ Σάμ. || Ἄσμ.

Παδάκι μου, τὸν πόνο σου ποῦ νὰ τὸν ἀπηθώσω;
ποῦ καὶ ἂν τὸν ρίξω τρίστρατα, τὸν παίρνουν οἱ διαβάτες,
καὶ ἂν τὸν ἀφήσω 'ς τὰ κλαριά, τὸν παίρνουν τὰ πουλλάκια
(μοιρολ.) Ἦπ.

Κι ὄντας θὰ μ' ἀποθώσουνε 'ς τῆς ἐκκλησιᾶς τὴν πόρτα,
νὰ χύσῃς μαῦρα δάκρυα νὰ μαραθοῦν τὰ χόρτα
Πάργ.

Ἵς τῇ γῆς μὴ τὴν ἠθώσεται χῶμα νὰ τὴνε φάη
(μοιρολ.) Ἰθάκ. — Ποιήμ.

Τὴν ἀπθώσω με χαρὰ κ' ἦτανε πεθαμένη
ΔΣολωμ. 153

Ἀγωνιστήσαν τρεῖς φορές τὴν Ὅσσα νὰ ἠποθώσουν
ἄνουν ἴς τὸ Πήλιο . . .

Κθεοτόκ. ἔνθ' ἄν. β) Βάλλω, ἐγκαθιστῶ τινὰ που Λευκ.:
Ἄσμ.

Νὰ φκείακω γυάλινο κλουβὶ νὰ σ' ἀπθώσω μέσα.

2) Τακτοποιῶ, διευθετῶ Θεσσ. (Ζαγορ.): Κόπ'κα οὔσου
π' νὰ τ' ἀπ'θώσου λιγάκ' τοῦ σπίτ'. 3) Ἀποθέτω τι οὐχὶ
μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' ἀμελῶς πως Παξ. 4) Ἀποθέτω τὸ
φορτίον, τὸ βάρος, ἀπαλλάσσομαι τοῦ βάρους Σκῦρ.:
Ἀπόθωσα νὰ ξεκουραστῶ. 5) Ἐνεργ. καὶ μέσ. κάθημαι,
οἶονεῖ ἀποθέτω ἑμαυτὸν Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Κλών.):
Ἀπόστασα ἴς τ'ν ἱκκλησιὰ καὶ ἀπ'θώθ'κα ἄνουν σὲ νὰ καρέκλα
Αἰτωλ. Καθὼς εἶμ' ἀπ'θουμένους δὲ σ'κῶνονμι αὐτόθ'. Ἡρθι,
ἀπ'θώθ'κι κ' ἱκάτοι Κλών. || Φρ. Σήκω ἀπὴθω α) Ἐπὶ
ἀνθρώπου μὴ δυναμένου νὰ ἔχῃ μόνιμον κατοικίαν ΚΧα-
τζόπ. ἔνθ' ἄν.: Ὁ ἄλλαξε ἡ κυβέστησι καὶ θὰ τὸν ξανάρριχνε
ἴς τὸ σήκω ἀπὴθω. β) Ἐπὶ ἀνθρώπου ἢ πράγματος τὸ
ὁποῖον μεταχειρίζεται τις κατὰ τὸ δοκοῦν Ἡπ.: Τό 'χ'
σὴκ' ἀπὴθ'. γ) Μεταφ. ἐπὶ τοῦ μεταβάλλοντος κατὰ
τὸ δοκοῦν τοὺς λόγους ἄλλου Ἡπ.: Τὰ ἔχ' σὴκ' ἀπὴθ'.

6) Μεταφ. στηρίζω, ἐξαρτῶ, ἐμπιστεύομαι ΔΣολωμ. 274:

Ψαῖς μακρὰ π' ἀπὴθωσε ἴς τ' ἀγκίστρι τὴ ζωὴ του,
τ' ἀστόχησε τρισεύγενα κ' ἐφώναξε σ'κωμένος.

Πβ. ἀποθέτω.

ἀποθωρῶ Κρήτ. ἠποθωρῶ Κάσ. Ρόδ. Ἀόρ. ἀπόειδα
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. θωρῶ.

1) Βλέπω καλῶς, παρατηρῶ, σκέπτομαι, ἐννοῶ Κρήτ.
Ρόδ.: Θωρῶ καὶ ἠποθωρῶ, κολαί δὲν ἔχει Ρόδ. || Ἄσμ.

Μὰ δὰ θωρῶ καὶ ἀποθωρῶ, δὲν ἔχω εἶδα νὰ κάμω,
γιατ' ἦσεν τὸ ταχικόν, τὰ βούγια τοῦ Σουλτάνο

Κρήτ. 2) Προσβλέπω τινὰ σκαιῶς, ἀπειλητικῶς Κάσ.:
Γιατί με ἀποθωρεῖς εἶσι ἄ; τίαν σοῦ ἔκαμα.

ἀποθωσηκῶνω ἀμάρτ. ἠποθωσηκῶνω Πελοπν.
(Βούρβουρ.) ἠεθωσηκῶνω Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Ἐκ τῶν ρ. ἀποθῶνω καὶ σηκῶνω κατὰ σύμφυρ.
Ἀποθέτω καὶ σηκῶνω: ἠεθωσήκω ἠεθωσήκω βαίλδισα.

***ἀποθωτάρης** ἐπίθ. Οὐδ. ἀποθωτάρ'κο Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀποθωτὸς < ἀποθῶνω καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ἐπὶ ἀγγείου, τὸ μὴ μετακινούμενον εὐκόλως, τὸ ἐν τινὶ
τόπῳ σταθερῶς ἀποκείμενον: Τοῦτο τὸ π'θάρ' δὲ γάνει νὰ
σαλεύεται ἀπὸ τὸ τόπο του, εἶναι ἀποθωτάρ'κο.

ἀποθώτρα ἢ, ἀμάρτ. ἀπθώτρα Ἡπ. ἀπ'θώστρα
Στερελλ. (Αἰτωλ. Ναύπακτ.) ἀποθώχτρια Κάρπ. ἀπου-
θώστρα Στερελλ. (Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποθῶνω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-τρα.

Τόπος κατάλληλος, οἶον λίθος ἢ ὕψωμα γῆς, πρὸς
ἀπόθεσιν τοῦ φορτίου ἢ οἶον κάθισμα πρὸς ἀνάπαυσιν
τοῦ ὁδοιπόρου ἔνθ' ἄν.: Δὲν εἶναι κἄνι ἀπ'θώστρα ἴς τ'ν αὐλήν
ν' ἀκκ'μπήσου τὰ ροῦχα Αἰτωλ. Ἀκκούμπ'σα ἴς τ'ν ἀπ'θώ-
στρα νὰ ξαπουστάσου αὐτόθ'. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόθεμα 2.
Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Κάρπ. Στερελλ. (Ναύπακτ.)

ἀποῖδρῶνω ἀμάρτ. ἀποδρῶνω Κάρπ. Κύπρ. Ρόδ.
Σύμ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. ἰδρῶνω.

Πάνω νὰ εἶμαι ἰδρωμένος ἔνθ' ἄν.: Σῦρε το τ' ἀπ-πάριν
ν' ἀποδρῶση Κύπρ. || Φρ. Ἀδρῶνω καὶ ἀποδρῶνω (ἰδρῶνω πολύ,
ταλαιπωροῦμαι) Κάρπ. Σύμ. || Παροιμ. Ἄλλος δρῶνει καὶ ἀπο-
δρῶνει καὶ ἄλλος χαροκοποτρῶγει Κάρπ.

Ἐκονά τον κ' ἔδρωνα, | εἶδα τον κ' ἐπόδρωνα

Ρόδ. Συνών. ξεῖδρῶνω.

ἀποκαβάλλα ἢ, Κεφαλλ.

Ἐκ τῆς φρ. ἀπὸ καβάλλα.

Παιδιὰ καθ' ἣν οἱ παῖζοντες ρίπτουν εἰς ἀλλήλους
σφαῖραν ἀπὸ καβάλλα, ἦτοι ἐπιβαίνοντες ἐπὶ τῶν ὤμων
τῶν παικτῶν τῆς ἐτέρας ὁμάδος.

ἀποκαβαλλίκεμα τό, ἀμάρτ. ἀποκαβάλλ'κεμαν Πόντ.
(Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαβαλλικεύω.

Ἡ ἀπὸ τοῦ ὑποζυγίου κατάβασις, ἀφίππευσις. Συνών
ξεκαβαλλίκεμα, ξεπέζεμα.

ἀποκαβαλλικεύω ἀμάρτ. ἀποκαβαλλ'κεύω Πόντ.
(Κερασ. Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἀποκαβαλλικεύω.

Καταβαίνω ἀπὸ τοῦ ὑποζυγίου, ἀφιππεύω ἔνθ' ἄν.:
Παροιμ. Ὅποιος καβαλλ'κεύει ξένον ἄλεγον δλήγορα ἀπο-
καβαλλ'κεύει Κερασ. Συνών. ξεκαβαλλικεύω, ξεπεζεύω.

ἀποκάβγω Κάρπ. πογάβγω Ἀστυπ. Κάρπ. ἀπο-
γάβγω Κρήτ. πεκάβγω Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποκάμπω. Οἱ τύπ. ποκάβγω καὶ
ἀπογάβγω κατὰ μετάθεσιν τοῦ ἐρρίνου.

1) Ἀπομακρυνόμενος ἐξαφανίζομαι ὀπισθεν ὑψώματος,
οἶον λόφου ἔνθ' ἄν.: Ἐποκάβωσιν τὰ ὄζα ἐκεῖθ'θεν τ' ἀκρίου
Κάρπ. Ἐπόκαψε καὶ ἔφαινετα αὐτόθ'. || Παροιμ.

Κάμε τοῦ λαγοῦ καλὸ | νὰ πογάβωσῃ τὸ βουνὸ
(ἐπὶ ἀχαρίστου. Πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,77) Ἀστυπ. Συνών.
σκαπετῶ. β) Καθόλου, ἀπομακρύνομαι Ἀστυπ. Ρόδ.
Ἀπόκαψε ὁ δεῖνα Ἀστυπ. 2) Μεταφ. ἀποθνήσκω Κρήτ.
Συνών. πεθαίνω.

ἀποκαῆ ἢ, Πελοπν. (Γορτυν. Λακων. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκαίομαι.

Στενοχωρία, δυσανασχέτησις, μετάνοια: Παροιμ. φρ.
Ἡ ἀποκοπὴ εἶν' ἀποκαῆ (ὅτι ἡ κατ' ἀποκοπὴν ἐκτέλεσις
ἔργου εἶναι ἀτελής καὶ κακὴ, ὅθεν ὁ εἰς ὃν ἀνήκει τὸ ἔργον
δυσανασχετεῖ).

ἀποκαηματίζω Κρήτ. (Λατοῖδ. Σέλιν. Σητ. κ.ά.)
ἀποκαηματίζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κάημα.

1) Παίρν'ω τὸν καημό, στενοχωροῦμαι διὰ κάτι, τὸ
ὁποῖον δὲν ἀπέλαυσα (ἐνταῦθα ἢ ἀπὸ μετὰ ἐπιτατικῆς
σημασίας) Κρήτ. (Λατοῖδ. κ.ά.): Ἐφάγανε ὅλο τὸ φαεῖ κ' ἐγὼ
δὲν ἦδρα νὰ φάω καὶ ἀποκαηματίσα Λατοῖδ. Ἐπὴγα νὰ δῶ τὴν
ἀγαπητικεῖά μου, δὲ δὴν ἦδρα καὶ ἀποκαηματίσα αὐτόθ'. Ἀπὸ
κείνὰ τὴ γωπελλὰ διάφορο δὲν ἔχεις, μόνο μὴ τζῆ σιμώνης
ν' ἀποκαηματίζης μόνο Κρήτ. 2) Ἐκπληρῶ τὸν πόθον
μου, λαμβάνω τι ἐπιθυμητόν, ὅπωςδῆποτε ἐπιτυχῶν
τοῦ ποθουμένου καὶ οὕτω εὐχαριστοῦμαι, ἱκανοποιοῦμαι
(ἐνταῦθα ἢ ἀπὸ μετὰ τῆς ἐννοίας τῆς ἀποβολῆς) Κρήτ.
(Σητ.): Ἀσ' τονε ν' ἀποκαηματίσῃ καὶ ἀπόκειας θά'ρθῃ. Ἐπὴ-
γενε ἴς τῆς ἀρραβωνιαστικείας του ν' ἀποκαηματίσῃ. β) Περνῶ
τὴν ὥρα μου εὐαρέστως Κρήτ. (Σέλιν.): Ἀδεστε νὰ ροζο-
νάρωμε ν' ἀποκαηματίσωμε.

ἀποκαῆς ἐπίρρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Γορτυν. Καλά-
βρυτ. Μάν. κ.ά.) — ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 117 ἀπουκαῆς

